

Fred Zinnemann

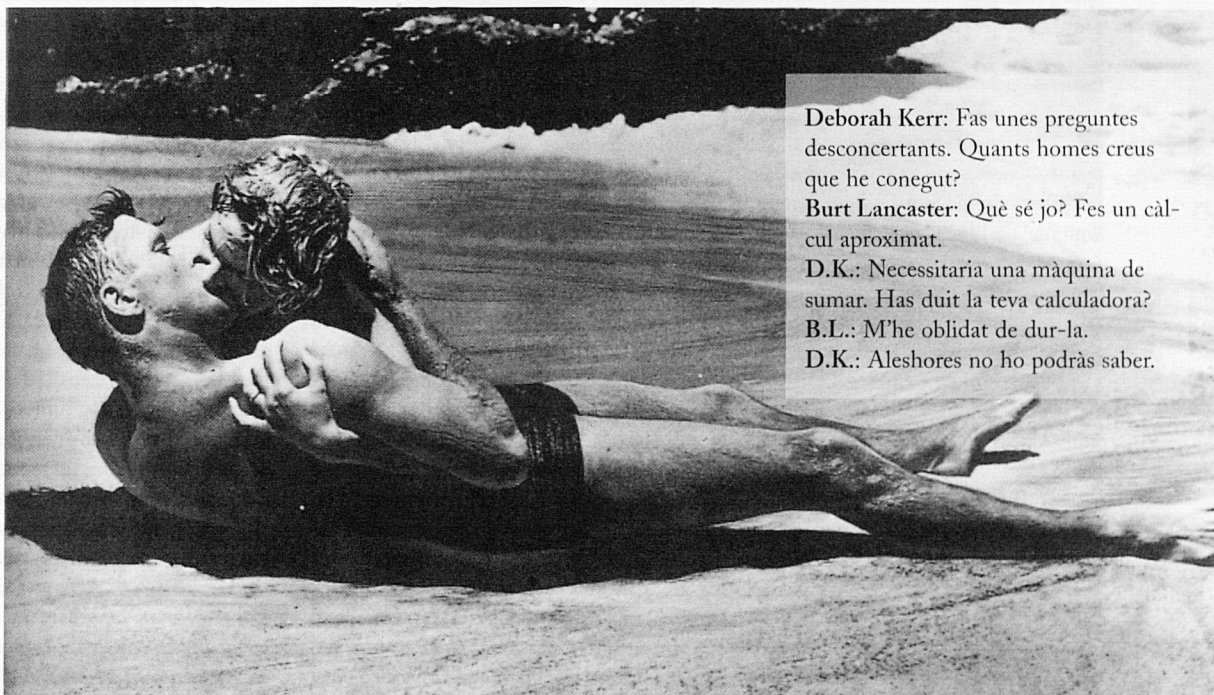
Nascut a Viena l'any 1907 i mort el mes de març de 1997, va abandonar una prometedora carrera de violinista per fer cine. I hi va fer de tot: figurant, ajudant de direcció a *Redes* (1934) d'Emilio Gómez Muriel; entre 1938 i 1942 dirigeix devuit curtmetratges per la Metro i després ja es dedicarà als llargmetratges. La seva primera incursió en el cinema va ser com a ajudant de càmera a *Gente en domingo* (1929), de Robert Siodmak, un relat de gent que la càmera a tret de l'anonimat de la massa, però és també la història de cinc joves (Wilder, Siodmak, Ulmer, Schüfften i ell mateix) que triomfaran a Hollywood.

Ens agradi més o manco el seu cine—alguns l'acusen d'excessivament formal i fred—, no hi ha dubte que moltes de les històries que va contar en imatges a la pantalla han passat a formar part de la petita història de la nostra mirada. Pensau que ja no veurem mai més de la mateixa manera les ones d'una platja després de contemplar *D'aquí a l'eternitat*, per exemple; o els rellotges, que sempre han assenyalat un camí inexorable, seran més angoixosos després de

comprovar com s'ajustaven cine i realitat a *Solo ante el peligro*, una metàfora de la cacera de bruixes a Hollywood, però també la constatació de la irreversibilitat del destí. A *Julia*, ens mostrava la lluita per la dignitat de Lillian

Helman, acompanyada d'un entranyable D. Hammett. Encara que només hagués estat per aquestes tres pel·lícules, ja valia la pena que Zinnemann deixés el violí i agafés una càmera.

Deborah Kerr: Fas unes preguntes desconcertants. Quants homes creus que he conegut?

Burt Lancaster: Què sé jo? Fes un càlcul aproximat.

D.K.: Necessitaria una màquina de sumar. Has duit la teva calculadora?

B.L.: M'he oblidat de dur-la.

D.K.: Aleshores no ho podràs saber.